

Participate to Prepare for Christ's Return

By Elder Steven D. Shumway
Of the Seventy

Osalege, et valmistuda Kristuse tagasitulekuks

Vanem Steven D. Shumway
Seitsmekümnest

April 2025 general conference

Callings and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

A few months ago, I was standing in a hall when Elder Neil L. Andersen walked by. I had just been called as a new General Authority. Likely sensing my feelings of inadequacy, he smiled and said, "Well, there looks like a man who has no idea what he is doing."

And I thought, "There is a true prophet and seer."

Elder Andersen then whispered, "Don't worry, Elder Shumway. It gets better—in five or six years."

Have you ever wondered why we are asked to do things in God's kingdom that feel beyond our reach? With life's demands, have you asked why we even need callings in the Church? Well, I have.

And I got an answer in general conference when President Russell M. Nelson said, "Now is the time for you and for me to prepare for the Second Coming of our Lord and Savior, Jesus the Christ." When President Nelson said this, the Spirit taught me that as we participate in God's work, we prepare ourselves and others for Christ's return. The Lord's promise is compelling that callings, ministering, temple worship, following promptings, and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

God Is Pleased When We Engage in His Work

In "the majesty of this moment," as God's

Kutsed ja muud viisid, kuidas me Jumala töös osaleme, valmistavad meid ette kohtumiseks Päästjaga.

Mõned kuud tagasi seisin koridoris, kui vanem Neil L. Andersen minust mööda kõndis. Mind oli just uueks üldjuhiks kutsutud. Tõenäoliselt tajudes mu küündimatuse tundeid, naeratas ta ja ütles: „Noh, sa näed välja nagu mees, kellel pole õrna aimugi, mida ta tegema peab.”

Ja ma mõtlesin: „Vot see on tõeline prohvet ja nägija.”

Seejärel sosistas vanem Andersen: „Ära muretse, vanem Shumway. See läheb paremaks – viie või kuue aasta pärast.”

Kas olete kunagi mõelnud, miks meil palutakse teha Jumala kuningriigis asju, mis tunduvad käivat üle meie võimete? Kas olete elu kohustustele mõeldes küsinud, miks meil üldse Kirikus kutseid vaja on? Mina olen.

Sain vastuse üldkonverentsil, kui president Russell M. Nelson ütles: „Nüüd on aeg teil ja minul valmistuda meie Issanda ja Päästja Jeesuse Kristuse teiseks tulemiseks.” Kui president Nelson seda ütles, õpetas Vaim mulle, et kui me osaleme Jumala töös, valmistame me ennast ja teisi ette Kristuse tagasitulekuks. Issanda töotus õpetab, et kutsed, teenimine, templis Jumala kummardamine, õhutuste järgimine ja muud viisid, kuidas me Jumalat teenime, valmistavad meid ainulaadselt ette kohtumiseks Päästjaga.

Jumalal on hea meel, kui me tema töös osaleme

Selle hetke hiilguses, kui Jumala kuningriik

kingdom expands and temples dot the earth, there is a growing need for willing souls to engage in God's work. Selflessly serving is the very essence of Christlike discipleship. But serving is rarely convenient. This is why I admire you covenant-keeping disciples, including our dear missionaries, who set aside your desires and challenges to serve God by serving His children. God "delights to honor [you for serving Him] in righteousness." He promises, "Great shall be [your] reward and eternal shall be [your] glory." When we say yes to serving, we are saying yes to Jesus Christ. And when we say yes to Christ, we are saying yes to the most abundant life possible.

I learned this lesson while working and studying chemical engineering in college. I was asked to be the activities planner for a singles ward. This was my nightmare calling. Still, I accepted, and at first it was drudgery. Then at one activity a beautiful girl was smitten by the way I served the ice cream. She returned three times, hoping to catch my attention. We fell in love, and she proposed to me just two weeks later. Well, maybe it wasn't quite that fast, and I was the one who proposed, but the truth is this: I shudder to think of missing out on Heidi had I said no to that calling.

Our Participation Is Preparation for Christ's Return

We engage in God's work not because God needs us but because we need God and His mighty blessings. He promises, "For, behold, I will bless all those who labor in my vineyard with a mighty blessing." Let me share three principles that teach how our participation in God's work blesses and helps us prepare to meet the Savior.

First, as we participate, we progress toward "the measure of [our] creation."

We learn this pattern in the account of the Creation. After each day of labor, God acknowledged the progress made by saying, "It was good." He did not say the work was finished nor that it was perfect. But what He did say was that there was progress, and in God's eyes, that is good!

Callings do not determine or validate a person's worth or worthiness. Rather, as we labor

laieneb ja templid täpitavad maad, on kasvav vajadus hingede järele, kes on valmis Jumala töös kaasa lööma. Omakasupüüdmatu teenimine on kristliku jüngripõlve põhiolemus. Kuid teenimine on harva mugav. Seepärast ma imetlen teid, lepingust kinni pidavaid jüngreid, kaasa arvatud meie kalleid misjonäre, kes te jätate kõrvale omad soovid ja väljakutsed, et Jumala laste teenimise kaudu Jumalat teenida. Jumalale „valmistab rõõmu austada [teid, et teenite Teda] õigemeelsuses". Ta lubab: „Suur saab olema [teie] tasu ja igavene [teie] hiilgus!" Kui ütleme teenimisele jah, siis ütleme jah Jeesusele Kristusele. Ja kui me ütleme jah Kristusele, siis ütleme jah kõige külluslikumale elule, mis võimalik.

Sain selle õppetunni ülikoolis töötades ja keemiatehnoloogiat õppides. Mind kutsuti vallaliste koguduse ürituste planeerijaks. See oli minu õudusunenägu. Siiski võtsin kutse vastu ja alguses oli see päris tüütu. Kuid siis ühel üritusel vaimustus üks ilus tüdruk sellest, kuidas ma jäätist serveerisin. Ta naasis kolm korda, lootes minu tähelepanu köita. Me armusime ja vaid kaks nädalat hiljem tegi ta mulle abieluettepaneku. Noh, võib-olla ei käinud see nii kiiresti ja mina olin see, kes ettepaneku tegi, kuid tõi on see, et mul tekib kõhe tunne, kui mõtlen, et ma poleks Heidiga kohtunud, kui oleksin sellele kutsele ei öelnud.

Meie osalemine on valmistumine Kristuse tagasitulekuks

Me osaleme Jumala töös mitte sellepärast, et Jumal meid vajaks, vaid sellepärast, et meie vajame Jumalat ja Tema vägevaid õnnistusi. Ta lubab: „Sest, vaata, ma õnnistan kõiki, kes minu viinamäel vaeva näevad, vägeva õnnistusega." Lubage mul jagada kolme põhimõtet, mis õpetavad, kuidas meie osalemine Jumala töös meid õnnistab ja aitab meil valmistuda kohtumiseks Päästjaga.

Esiteks, kui me osaleme, siis edeneme „oma loomise eesmärgi" poole.

Me õpime seda mustrit loomise loost. Pärast iga päeva tööd tunnustas Jumal tehtud edusamme, öeldes: „See oli hea." Ta ei öelnud, et töö on valmis või et see oli täiuslik. Kuid Ta ütles, et iga päev toimus edasiminekuks ja Jumala silmis on see hea!

Kutsed ei määratle ega kinnita inimese väärtust või väärilisust. Pigem, kui töötame koos

with God in whatever way He asks, we grow into the measure of our own creation.

God rejoices in our progress, and so should we, even when we still have work to do. At times we may lack the strength or the means to serve in a calling. Still, we can engage in the work and protect our testimonies through meaningful ways like prayer and scripture study. Our loving Heavenly Father does not condemn us when we are willing but unable to serve.

Second, serving elevates our homes and churches into holy places where we can practice covenant living.

For example, our covenant to always remember Christ is made individually, but this covenant is lived as we serve others. Callings surround us with opportunities to “bear ... one another’s burdens, and so fulfil the law of Christ.” When we serve because we love God and want to live our covenants, service that seems dutiful and draining becomes joyful and transformative.

Ordinances don’t save us because they fulfill a heavenly checklist. Rather, when we live the covenants connected with these ordinances, we become the kind of person who wants to be in God’s presence. This understanding overcomes hesitations to serve or preferences not to serve. Our preparation to meet Jesus Christ accelerates when we stop asking what God will permit and start asking what God would prefer.

Third, participating in God’s work helps us receive God’s gift of grace and feel His greater love.

We do not receive financial compensation for serving. Instead, scripture teaches that for our “labor [we are] to receive the grace of God, that [we] might wax strong in the Spirit, [have] the knowledge of God, [and] teach with power and authority from God.” That is a very good trade!

Because of God’s grace, our abilities or inabilities are not the principal basis for extending or accepting a calling. God does not expect perfect performance or exceptional talent to participate in His work. If so, Queen Esther would not have saved her nation, Peter would not have led the early Church, and Joseph Smith would not be the Prophet of the Restoration.

As we act in faith to do something beyond our abilities, our weakness is exposed. This is never comfortable, but it is necessary for us to

Jumalaga mistahes viisil Ta meil seda teha palub, saavutame oma isikliku loomise eesmärgi.

Jumal rõõmustab meie edusammude üle ja rõõmustama peaksime ka meie, isegi kui meil on veel tööd teha. Mõnikord võib meil puududa jõud või vahendid, et kutses teenida. Sellegipoolest saame me selles töös osaleda ja kaitsta oma tunnistusi mõtestatud viisidel, nagu palve ja pühakirjade uurimine. Meie armastav Taevane Isa ei mõista meid hukka, kui me oleme valmis, kuid ei suuda teenida.

Teiseks ülendab teenimine meie kodu ja kiriku pühadeks paikadeks, kus saame lepingute järgi elada.

Näiteks meie leping Kristust alati mees pi-dada sõlmitakse individuaalselt, kuid selle lepingu järgi elame siis, kui me teisi teenime. Kutsed ümbritsevad meid võimalustega kanda „üksteise koormat, ja nõnda [täita] Kristuse käsku”. Kui teenime sellepärast, et armastame Jumalat ja tahame elada oma lepingute järgi, muutub teenimine, mis tundub kohustusena, rõõmustavaks ja elumuutvaks.

Talitused ei päästa meid seeläbi, et täidavad taevase kontrollnimekirja. Pigem, kui me elame nende talituste käigus sõlmitud lepingute järgi, muutume selliseks inimeseks, kes tahab olla Jumala juures. See arusaam ületab kõhkklused teenida või eelistused mitte teenida. Meie ettevalmistus Jeesuse Kristusega kohtumiseks kiireneb, kui me lõpetame küsimise, mida Jumal laseb meil teha, ja hakkame küsima, mida Jumal eelistab.

Kolmandaks aitab Jumala töös osalemine meil võtta vastu Jumala armuanni ja tunda Tema suuremat armastust.

Rahalist hüvitist me teenimise eest ei saa. Selle asemel õpetavad pühakirjad, et „oma vaevanägemise eest [peame] saama Jumala armu, et [me kasvaksime] tugevaks Vaimus, omades teadmist Jumalast, [ning õpetaksime] Jumala väe ja volitusega”. See on väga hea tehing!

Tänu Jumala armule ei ole kutse esitamise või vastuvõtmise peamine alus meie võimed või võimetused. Jumal ei oota oma töös täiuslikku sooritust või erakordset talenti. Kui see oleks nii, poleks kuninganna Ester päästnud oma rahvast, Peetrus poleks juhtinud algset Kirikut ja Joseph Smith poleks taastamise prohvet.

Kui tegutseme usus, et teha midagi, mis on enamat kui meie võimed, ilmneb meie nõrkus. See ei ole kunagi mugav, kuid on vajalik, „et me

“know that it is by [God’s] grace ... that we have power to do these things.”

We will fall many times as we engage in God’s work. But in our effort, Jesus Christ catches us. He gradually lifts us to experience salvation from failure and fear and from feeling like we will never be enough. When we consecrate our meager but best effort, God magnifies it. When we sacrifice for Jesus Christ, He sanctifies us. This is the transformative power of God’s grace. As we serve, we grow in grace until we are prepared to “be lifted up by the Father, to stand before [Jesus Christ].”

Help Others Receive and Rejoice in the Gift of Callings

I do not know all the Savior will ask me when I stand before Him, but perhaps one question will be “Who did you bring with you?” - Callings are sacred gifts from a loving Heavenly Father to help bring others with us to Jesus Christ. So I invite leaders and each of us to more intentionally seek those without callings. Encourage and help them engage in God’s work to help them prepare for Christ’s return.

John was not active in the Church when his bishop visited and told him that the Lord had a work for him to do. He invited John to quit smoking. Although John had tried many times to stop, this time he felt an unseen power helping him.

Just three weeks later, the stake president visited John. He called him to serve in the bishopric. John was shocked. He told the stake president he had just quit smoking. If this meant he would have to abandon his tradition of attending professional football games on Sunday, well, that was just too much to ask. The stake president’s inspired response was simple: “John, I am not asking you; the Lord is.”

To which John replied, “Well, if that is the case, I will serve.”

John told me that these sacrifices to serve were the spiritual turning points for him and for his family.

I wonder if we have a blind spot, failing to extend callings to individuals who, to our mortal view, appear unlikely or unworthy. Or we may be more concerned with a culture of performance than with the doctrine of progression, neglecting to see how the Savior increases capacity in the unlikely and the unproven by giving them oppor-

voiksime teada, et meil on vägi teha neid asju [Jumala] armust”.

Jumala tööd tehes kukume me sageli. Kuid Jeesus Kristus püüab meid kinni, kui me oma jõupingutustes kukume. Ta tõstab meid tasapisi, aidates meil kogeda päästet meie ebaõnnestumistest ja hirmudest ja tundest, et me ei ole kunagi küllalt head. Kui me pühitseme oma kasina, kuid parima jõupingutuse, siis Jumal suurendab seda. Kui me Kristuse nimel ohverdame, pühitseb Ta meid. See on Jumala armu muutev vägi. Teenides kasvame armus, kuni oleme valmis, et Isa tõstab meid „seisma [Jeesuse Kristuse] ette”.

Aidake teistel kutseid vastu võtta ja rõõmustada kutsete anni üle

Ma ei tea kõike, mida Päästja minult küsib, kui ma Tema ees seisan, kuid võib-olla on üks küsimus: „Kelle sa endaga kaasa töid?” Kutsed on armastava Taevase Isa pühad annid, mis aitavad tuua teisi koos meiega Jeesuse Kristuse juurde. Seega kutsun juhte ja meid kõiki üles otsima sihilikumalt neid, kellel pole kutset. Innustage neid ja aidake neil osaleda Jumala töös ja valmistuda Kristuse tagasitulekuks.

John ei olnud Kirikus aktiivne, kui tema piiskop teda külastas ja ütles, et Issandal on tema jaoks töö teha. Ta kutsus Johni suitsetamisest loobuma. Kuigi John oli korduvalt püüdnud suitsetamist maha jätta, tundis ta seekord, kuidas teda aitas nähtamatu vägi.

Vaid kolm nädalat hiljem külastas vaiajuhataja Johni. Ta kutsus teda teenima piiskopkonnas. John oli šokeeritud. Ta ütles vaiajuhatajale, et oli just suitsetamise maha jätnud. Kui see kutse tähendaks, et ta peab pühapäeviti profijalgpalimängudel osalemise traditsioonist loobuma, oli see lihtsalt liiga palju nõutud. Vaiajuhataja inspireeritud vastus oli lihtne: „John, seda ei palu mina, vaid Jumal.”

Mille peale John vastas: „Kui see on nii, siis ma teenin.”

John ütles mulle, et need teenimise nimel toodud ohverdused olid vaimseks pöördepunktiks talle ja tema perekonnale.

Ma ei tea, kas oleme pimedad nende suhtes, kes meie surelikust vaatenurgast tunduvad võimetud või mitteväärilised teenima, ega anna neile kutset. Või oleme rohkem mures soorituskultuuri kui arenguõpetuse pärast, jättes tähelepanuta, kuidas Päästja suurendab ebatõenäoliste ja ennast veel mitte tõestanud inimeste võimeid,

tunities to serve.

Elder David A. Bednar teaches the importance of the scriptural mandate to “let every [woman and] man learn [their] duty, and to act.” Do we do this? When leaders and parents let others learn and act for themselves, they blossom and flourish. While the easier path may be to give faithful members a second calling, the more excellent way is to invite the unlikely to serve and let them learn and grow.

If Christ were physically here, He would visit the sick, teach the Sunday School class, sit with the heartbroken young woman, and bless the children. He can do His own work. But He lives this principle of letting us act and learn, so He sends us in His place.

With participation in God’s work comes “the right, privilege, and responsibility to represent the Lord [Jesus Christ].” When we serve to magnify Christ and not ourselves, our service becomes joyful. When others leave our class, meeting, ministering visit, or activity remembering Christ more than they remember us, the work is energizing.

In earnestly seeking to represent the Savior, we become more like Him. That is the best preparation for the sacred moment when each of us will kneel and confess that Jesus is the Christ, which I witness that He is and that President Russell M. Nelson is His “voice ... unto the ends of the earth” to help us “prepare ... for that which is to come.” In the sacred name of Jesus Christ, amen.

andes neile võimalusi teenida.

Vanem David A. Bednar õpetab, kui tähtis on pühakirjades antud mandaat „õppiguiga [naine ja] mees nüüd oma kohust ja õppigutegutsema”. Kas me teeme seda? Kui juhid ja lapsevanemad lasevad teistel õppida ja ise tegutseda, puhkevad nad õide ja lokkavad. Kuigi lihtsam tee võib olla anda ustavatele liikmetele veel teine kutse, on parem kutsuda teenima inimesi, kes muidu ei teeni ning lasta neil õppida ja kasvada.

Kui Kristus oleks füüsiliselt siin, külastaks Ta haigeid, õpetaks pühapäevakoolitundi, istuks koos kurvastava noore naisega ja õnnistaks lapsi. Ta suudab ise teha oma tööd. Kuid Ta elab põhimõtte järgi, et lasta meil tegutseda ja õppida, seega saadab Ta meid enda asemel.

Jumala töös osalemisega kaasneb „õigus, eriline võimalus ja kohustus esindada Issandat [Jeesust Kristust]”. Kui me teenime Kristuse, mitte iseenda ülistamiseks, muutub meie teenimine rõõmurikkaks. Kui teised lahkuvad meie klassist, koosolekult, teenimiskülastuselt või ürituselt, meenutades Kristust rohkem kui meid, annab see töö energiat.

Püüdes tõsiselt esindada Päästjat kõiges, saame rohkem Tema-sarnaseks. See on parim ettevalmistus pühaks hetkeks, mil igaüks meist põlvitab ja tunnistab, et Jeesus on Kristus. Ma tunnistan sellest ja et president Russell M. Nelson on Tema hääle „maa äärteni”, et aidata meil valmistuda „selleks, mis on tulemas”. Jeesuse Kristuse pühal nimel, aamen.